

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

22 decembrie 2008 *

În cauza C-198/07 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 6 aprilie 2007,

Donal Gordon, fost funcționar al Comisiei Comunităților Europene, domiciliind în Bruxelles (Belgia), reprezentat de J. Sambon, P.-P. Van Gehuchten și P. Reyniers, avocats,

recurent,

cealaltă parte în proces fiind:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii J. Currall și H. Krämer, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

* Limba de procedură: engleza.

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii E. Juhász (raportor), G. Arestis și J. Malenovský, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul R. Grass,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 octombrie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, domnul Gordon solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 7 februarie 2007, Gordon/Comisia (T-175/04, nepublicată încă în RepFP, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta din urmă, pe de o parte, a decis că nu mai era necesară pronunțarea asupra fondului cauzei cu privire la acțiunea în anulare introdusă de recurent împotriva deciziei Comisiei Comunităților Europene din 11 decembrie 2003 (denumită în continuare „decizia în litigiu”) prin care se respingea reclamația sa împotriva deciziei din 28 aprilie 2003, care, la rândul său, confirma raportul asupra evoluției carierei

(denumit în continuare „REC”), întocmit în privința recurentului pentru perioada 1 iulie 2001-31 decembrie 2002, ca urmare a lipsei interesului de a acționa, și, pe de altă parte, a respins ca inadmisibilă cererea domnului Gordon prin care acesta urmărea să obțină repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit.

Cadrul juridic

Dispozițiile privitoare la evaluarea funcționarilor

- 2 În temeiul articolului 43 din Statutul funcționarilor Comunităților Europene, în redactarea aplicabilă la momentul faptelor în litigiu (denumit în continuare „statutul”), competența, eficiența și conduita în serviciu a funcționarilor, cu excepția celor cu gradul A 1 sau A 2, fac obiectul unui raport periodic întocmit cel puțin o dată la doi ani, în condițiile stabilite de fiecare instituție în conformitate cu articolul 110 din statut.

- 3 La 26 aprilie 2002, Comisia a adoptat o decizie care cuprinde dispozițiile generale de aplicare ale articolului 43 din statut (denumite în continuare „dispozițiile generale de aplicare”) și o decizie care cuprinde dispozițiile generale de aplicare ale articolului 45 din statut. Astfel, a fost introdus un nou sistem de evaluare. Din norma tranzitorie prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din aceste dispoziții generale rezultă că primul exercițiu de evaluare realizat potrivit acestui nou sistem privește perioada 1 iulie 2001-31 decembrie 2002.

- 4 În temeiul articolului 5 alineatul (3) din dispozițiile generale de aplicare ale articolului 45 din statut, în principiu, funcționarul este promovat atunci când, pe de o parte, suma punctelor de merit corespunzătoare evaluării ce rezultă din REC și, pe de altă parte, suma punctelor de prioritate atribuite conform articolelor 6, 7 și 9 din dispozițiile generale menționate și acumulate în cursul unui sau al mai multor exerciții depășesc „pragul de promovare”.
- 5 Procedura de evaluare a funcționarilor, redactarea REC, precum și contestarea acestuia sunt reglementate în principal prin articolele 7 și 8 din dispozițiile generale de aplicare.
- 6 Articolul 7 alineatul (2) din aceste dispoziții prevede: „[c]u ocazia unei întâlniri oficiale cu titularul postului la finele perioadei de evaluare, evaluatorul analizează eficiența, competențele de care a dat dovadă acesta și conduita acestuia în serviciu; evaluatorul discută cu titularul postului despre necesitatea urmării unor formări și despre evoluția ulterioară a carierei acestuia [...]. Această discuție oficială anuală constituie o sarcină de serviciu oficială și fundamentală a evaluatorului”.
- 7 În sensul articolului 7 alineatul (5) din dispozițiile menționate „[...] atunci când titularul postului nu este mulțumit în legătură cu conținutul raportului, acesta îl informează imediat pe evaluator și, în cadrul secțiunii consacrate «observațiilor», își manifestă dorința de a discuta cu validatorul, cu precizarea motivelor acestei cereri. În termen de cinci zile lucrătoare, validatorul organizează o discuție cu persoana interesată, în scopul de a ajunge la un acord, iar la finalul discuției, validatorul fie modifică raportul, fie îl confirmă, iar ulterior îl transmite din nou persoanei interesate. În termen de cinci zile lucrătoare, acesta din urmă semnează/parafează raportul, drept acceptare, și îl transmite evaluatorului, care îl semnează/parafează de îndată [...]”.

- 8 Alineatul (6) din același articol 7 precizează că, „[î]n cazul în care titularul postului nu este mulțumit de decizia validatorului, acesta îi poate solicita, în termen de cinci zile lucrătoare, sesizarea comitetului paritar de evaluare prevăzut la articolul 8”.
- 9 Articolul 8 alineatul (5) din dispozițiile generale de aplicare prevede că, „[d]eși comitetul nu se poate substitui evaluatorilor cu privire la aprecierea muncii persoanei interesate, acesta se asigură că raportul a fost redactat în mod echitabil, obiectiv și în conformitate cu normele de evaluare normale. Comitetul verifică, de asemenea, respectarea procedurilor [în ce privește discuția (discuțiile), termenele etc.]. În acest scop, comitetul realizează consultările pe care le consideră utile”.
- 10 Articolul 8 alineatul (7) din aceste dispoziții prevede că „[a]vizul comitetului de evaluare, notificat titularului postului, precum și evaluatorului și validatorului, este transmis evaluatorului de apel. În termen de trei zile lucrătoare, acesta fie confirmă raportul, fie îl modifică înainte de a-l transmite persoanei interesate. Atunci când evaluatorul de apel nu urmează recomandările care apar în avizul comitetului paritar de evaluare, acesta justifică motivele deciziei luate. O copie a raportului este transmisă comitetului paritar de evaluare. În acel moment, raportul este considerat definitiv”.

Dispozițiile privind funcționarii a căror invaliditate este recunoscută

- 11 Articolul 53 din statut are următorul cuprins:

„Funcționarul recunoscut de comisia pentru invaliditate ca îndeplinind condițiile prevăzute la articolul 78 este pensionat din oficiu în ultima zi a lunii în cursul căreia

autoritatea împuternicită să facă numiri [(denumită în continuare «AIPN»)] adoptă decizia care constată incapacitatea sa permanentă de a-și exercita atribuțiile.”

12 Articolul 78 din statut prevede:

„În condițiile prevăzute la articolele 13-16 din anexa VIII, funcționarul are dreptul la o prestație de invaliditate atunci când este afectat de o invaliditate permanentă considerată totală care îl pune în imposibilitatea de a-și exercita atribuțiile corespunzătoare unui post din grupa sa de funcții.

[...]”

13 Anexa VIII la statut stabilește normele privind sistemul de pensii. Articolele 13-16 din capitolul 3, intitulat „Prestația de invaliditate”, sunt formulate astfel:

„Articolul 13

Sub rezerva dispozițiilor articolului 1 alineatul (1) de mai sus, funcționarul care nu a împlinit 65 de ani, care, în cursul perioadei în care a dobândit drepturi de pensie, este recunoscut de comisia pentru invaliditate ca având o invaliditate permanentă considerată totală ce îl pune în imposibilitatea de a exercita atribuțiile corespunzătoare unui post din cariera sa și care, din acest motiv, este obligat să își suspende raporturile de muncă în cadrul Comunităților, are dreptul, pe durata incapacității respective, la

prestația de invaliditate menționată la articolul 78 din statut. Prestația de invaliditate nu se poate cumula cu pensia pentru limită de vârstă.

Articolul 14

Dreptul la prestația de invaliditate se naște în prima zi a lunii calendaristice următoare lunii pensionării, în aplicarea articolului 53 din statut.

Atunci când un fost funcționar nu mai îndeplinește condițiile necesare pentru a beneficia de prestația respectivă, acesta este în mod obligatoriu reîncadrat, în primul post vacant din categoria sau grupa de funcții corespunzătoare gradului său, cu condiția să aibă calificările cerute pentru postul respectiv. În cazul în care refuză postul care îi este oferit, acesta are, în continuare, dreptul de a fi reîncadrat în următorul post vacant din grupa de funcții corespunzătoare gradului său, cu respectarea aceleiași condiții; în eventualitatea unui al doilea refuz, acesta poate fi demis din oficiu; în acest caz, se aplică dispozițiile prevăzute la articolul 16.

În cazul decesului unui fost funcționar care beneficiază de prestație de invaliditate, dreptul la această prestație încetează la sfârșitul lunii calendaristice în cursul căreia a survenit decesul fostului funcționar.

Articolul 15

Până la data la care fostul funcționar care beneficiază de o prestație de invaliditate împlinește vârsta de 60 de ani instituția îl poate supune periodic unor examene medicale, pentru a se asigura că întrunește în continuare condițiile necesare pentru a beneficia de prestația respectivă.

Articolul 16

Atunci când fostul funcționar, beneficiar al unei prestații de invaliditate, este reîncadrat în instituția sa sau într-o altă instituție a Comunităților, perioada în care a primit prestația de invaliditate este luată în considerare, la calculul pensiei acestuia pentru limită de vârstă, fără solicitarea de cotizații.”

Istoricul cauzei

¹⁴ Faptele pertinente sunt descrise astfel la punctele 7-12 din hotărârea atacată:

„7 La data introducerii acțiunii, reclamantul era funcționar cu gradul LA 5 repartizat la Direcția Generală (DG) Traduceri a Comisiei.

- 8 La 11 martie 2003 seara, reclamantul a primit REC întocmit în privința sa pentru perioada 1 iulie 2001-31 decembrie 2002. La 12 martie 2003 dimineața, acesta și-a manifestat dorința de a purta o discuție cu validatorul, conform articolului 7 alineatul (5) din [dispozițiile generale de aplicare]. Începând cu după-amiaza acelei zile, reclamantul a intrat în concediu pentru două zile și jumătate. În aceeași zi, validatorul a confirmat REC menționat, după ce a făcut observația că «nu a fost posibil să se organizeze [întrevederea solicitată de reclamant], dat fiind că acesta a intrat în concediu începând cu 12 [martie] 2003 după-amiaza».
- 9 La 25 martie 2003, reclamantul a purtat o discuție cu validatorul. În aceeași zi, [...] a fost sesizat comitetul paritar de evaluare, la cererea reclamantului. La 11 aprilie 2003, [comitetul paritar de evaluare] a emis avizul său. Acest aviz indică faptul că «s-a constatat de [comitetul paritar de evaluare] că nu a avut loc discuția oficială [și,] [p]rin urmare, [...] că se recomandă evaluatorului de apel să solicite validatorului organizarea acestei discuții oficiale». La 14 aprilie 2003, reclamantul a purtat încă o discuție cu validatorul.
- 10 La 25 aprilie 2003, reclamantul a purtat o discuție cu evaluatorul de apel. La 28 aprilie 2003, evaluatorul de apel a emis decizia sa. Acesta a confirmat REC în cauză arătând, pe de o parte, că «[s]-a [precizat] că [reclamantul] solicitase organizarea unei discuții oficiale la 12 martie [2003], dar că această discuție nu a avut loc din cauza concediului luat de reclamant [...] și ținând seama de data limită inițială de finalizare a exercițiului (15 martie 2003)» și, pe de altă parte, că «[u]lterior, la 25 martie 2003 și la 14 aprilie 2003, [au] avut loc două întrevederi cu validatorul». Printr-o notă din aceeași zi, evaluatorul de apel a transmis decizia sa președintelui [comitetului paritar de evaluare]. În această notă, evaluatorul a arătat motivele pentru care discuția oficială solicitată de reclamant nu a putut fi organizată și a adăugat că «observațiile validatorului fuseseră formulate [...] cu luarea în considerare a acestor elemente, a motivelor arătate de reclamant și după ascultarea

superiorului ierarhic direct». În plus, evaluatorul de apel a arătat că «la 25 martie 2003 [...] și la 14 aprilie 2003, [fuseseră] organizate [d]ouă întrevederi oficiale cu validatorul».

- 11 La 25 iulie 2003, reclamantul a introdus o reclamație în temeiul articolului 90 din statut împotriva deciziei din 28 aprilie 2003 de confirmare a REC întocmit în privința sa. Această reclamație a fost respinsă de [AIPN] prin [decizia în litigiu], comunicată reclamantului la 2 februarie 2004 [...]

- 12 Ca urmare a concluziilor comisiei pentru invaliditate din data de 1 februarie 2005, prin care se constata că reclamantul «este afectat de o invaliditate permanentă considerată totală care îl pune în imposibilitatea de a-și exercita atribuțiile corespunzătoare unui post din grupa sa de funcții», prin decizia din 15 februarie 2005, AIPN a decis că reclamantul este «pensionat și are dreptul la o prestație de invaliditate stabilită în conformitate cu dispozițiile articolului 78 [al treilea] paragraf din [s]tatut». Această decizie a intrat în vigoare la 28 februarie 2005.”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 15 Prin cererea formulată depusă la grefa Tribunalului la 7 mai 2004, reclamantul a introdus o acțiune în anulare împotriva deciziei în litigiu și o cerere de despăgubiri.

- 16 La 1 martie 2005, Comisia a introdus o cerere de constatare a lipsei necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei privind acțiunea în anulare a reclamantului, ca urmare a pensionării acestuia, susținând că un funcționar care a fost pensionat ca urmare a unei invalidități permanente, considerată totală, nu mai are interesul de a acționa împotriva unui REC privitor la acesta, întrucât, potrivit jurisprudenței, singura rațiune pentru care există REC este de a servi drept bază unor decizii viitoare privind cariera funcționarului. Comisia a contestat, de asemenea, admisibilitatea cererii de despăgubiri. Prin Ordonanța Tribunalului din 10 iunie 2005, cererea de a nu se pronunța asupra fondului cauzei s-a unit cu fondul și s-a dispus soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.
- 17 Prin hotărârea atacată, Tribunalul s-a pronunțat cu privire la acțiunea în anularea deciziei în litigiu, precum și cu privire la cererea de despăgubiri a reclamantului și, în cele din urmă, cu privire la măsurile de organizare a procedurii solicitate de acesta.

Hotărârea Tribunalului cu privire la acțiunea în anulare

- 18 Tribunalul a constatat lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului cauzei, în ce privește acțiunea în anularea deciziei în litigiu, pentru următoarele motive, precizate la punctele 27-39 din hotărârea atacată:

„27 Trebuie amintit, pe de o parte, că, deși interesul de a acționa, căruia îi este subordonată admisibilitatea unei acțiuni, se apreciază la momentul introducerii acesteia (Hotărârea Curții din 16 decembrie 1963, Forges de Clabecq/Înalta Autoritate, 14/63, Rec., p. 719, 748, și Ordonanța [Tribunalului din 30 noiembrie

1998,] N/Comisia, [T-97/94, RecFP, p. I-A-621 și II-1879], punctul 23), aceasta nu împiedică Tribunalul să constate lipsa necesității de a se pronunța cu privire la acțiune în ipoteza în care reclamantul care avea inițial interes de a acționa a pierdut orice interes personal privind anularea deciziei [atacate] ca urmare a unui eveniment intervenit ulterior introducerii acțiunii respective. Într-adevăr, pentru ca un reclamant să poată continua o acțiune prin care se urmărește anularea unei decizii, trebuie ca acesta să păstreze un interes personal privind anularea deciziei atacate (Hotărârea Tribunalului din 24 aprilie 2001, Torre și alții/Comisia, T-159/98, RecFP, p. I-A-83 și II-395, punctul 30, Hotărârea Tribunalului din 31 mai 2005, Dionyssopoulou/Consiliul, T-105/03, [RecFP, p. I-A-137 și II-621], punctul 18, și Hotărârea Tribunalului din 8 decembrie 2005, Rounis/Comisia, T-274/04, [RecFP, p. I-A-407 și II-1849], punctele 21 și 22). În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, un reclamant trebuie să dovedească un interes născut și actual în anularea actului atacat astfel încât, dacă interesul de care se prevealează privește o situația juridică viitoare, reclamantul trebuie să probeze caracterul cert al acestei situații preconizate (Hotărârea Tribunalului din 17 septembrie 1992, NBV și NVB/Comisia, T-138/89, Rec., p. II-2181, punctul 33, Hotărârea Tribunalului din 14 aprilie 2005, Sniace/Comisia, T-141/03, Rec., p. II-1197, punctul 26, și Ordonanța Tribunalului din 17 octombrie 2005, First Data și alții/Comisia, T-28/02, [Rec., p. II-4119], punctele 42 și 43).

- 28 Pe de altă parte, în ce privește acțiunea prin care se urmărește anularea unui REC, trebuie amintit că REC este un document intern, care are drept funcție principală furnizarea unor informații periodice administrației cu privire la îndeplinirea sarcinilor de serviciu de către funcționari (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 3 iulie 1980, Grassi/Consiliul, 6/79 și 97/79, Rec., p. 2141, punctul 20, și Hotărârea Tribunalului din 28 mai 1997, Burban/Parlamentul European, T-59/96, RecFP, p. I-A-109 și II-331, punctul 73) și care, prin urmare, are un rol important pentru funcționar în ce privește desfășurarea carierei acestuia, în principal în materie de mutare și promovare. Rezultă că, în principiu, REC nu afectează interesul persoanei notate decât în măsura în care aceasta are în continuare perspectiva unei cariere, respectiv până la încetarea raporturilor sale de muncă. Prin urmare, ulterior acestei încetări, funcționarul nu are interesul de a introduce sau de a continua o acțiune împotriva unui REC întocmit în privința sa, ci numai de a stabili existența unei împrejurări speciale care justifică un interes personal și actual de a obține anularea REC (a se vedea în acest sens Ordonanța N/Comisia, citată anterior, punctul 26, și Hotărârea Dionyssopoulou/Consiliul, citată anterior, punctul 20).

29 În speță, Comisia susține că, întrucât reclamantul a fost pensionat în temeiul articolului 78 din statut pentru invaliditate permanentă considerată totală, acesta a încetat definitiv raporturile de muncă și, conform jurisprudenței avute în vedere mai sus, nu mai are interesul de a continua acțiunea. Totuși, reclamantul consideră că respectiva jurisprudență nu este aplicabilă în speță din două motive. În primul rând, în speță nu ar fi vorba despre o încetare definitivă a raporturilor de muncă întrucât, conform articolului 14 din anexa VIII la statut, reclamantul poate fi reîncadrat în serviciu atunci când starea sa de sănătate o va permite. În al doilea rând, pensionarea acestuia a fost obligatorie și a avut loc ulterior introducerii prezentei acțiuni. Reclamantul consideră că, în aceste împrejurări, dreptul său la o protecție jurisdicțională ar trebui să primeze asupra altor considerații și ar trebui să îi permită să obțină o hotărâre judecătorească privind legalitatea REC contestat. Prin urmare, reclamantul consideră că are în continuare un interes personal și actual în anularea REC menționat.

30 În ce privește, în primul rând, problema caracterului definitiv al încetării raporturilor de muncă în caz de pensionare pentru invaliditate permanentă considerată totală, trebuie arătat că, deși articolul 14 din anexa VIII la statut prevede posibilitatea reîncadrării funcționarului care a dobândit dreptul la o prestație de invaliditate, invaliditatea permanentă considerată totală a fost concepută de legiuitor ca fiind capabilă de a pune capăt carierei funcționarului vizat. Astfel, articolul 53 din statut prevede că «[f]uncționarul recunoscut de comisia pentru invaliditate ca îndeplinind condițiile prevăzute la articolul 78 este pensionat din oficiu în ultima zi a lunii în cursul căreia [AIPN] adoptă decizia care constată incapacitatea sa permanentă de a-și exercita atribuțiile». În ce privește articolul 47 din statut, acesta clasează orice pensionare, inclusiv pe cea care decurge dintr-o invaliditate permanentă considerată totală, printre cauzele de încetare definitivă a raporturilor de muncă. Astfel, în raport cu caracterul definitiv sau nedefinitiv al încetării raporturilor de muncă pe care o presupune, invaliditatea menționată este văzută de legiuitor în același mod ca și alte cauze de încetare a raporturilor de muncă, al căror caracter definitiv nu ridică semne de întrebare, cum ar fi demisia, concedierea din motive de incompetență profesională sau eliberarea din funcție.

- 31 Rezultă că, în sistemul creat prin statut, se consideră că pensionarea pentru invaliditate permanentă considerată totală în sensul articolelor 53 și 78 pune capăt, în principiu, carierei funcționarului. Astfel, aceasta se distinge de concediul de boală, prevăzut la articolul 59 din statut, care nu afectează continuitatea carierei funcționarului ce se găsește în imposibilitatea temporară de a-și exercita funcțiile.
- 32 În consecință, Tribunalul consideră că, potrivit jurisprudenței sus-menționate, pensionarea reclamantului în temeiul articolului 78 din statut afectează interesul acestuia de a obține anularea REC contestat întrucât cariera sa în cadrul instituției sale a fost întreruptă, în principiu, în mod definitiv.
- 33 Această concluzie nu este infirmată de argumentul reclamantului întemeiat pe o eventuală reîncadrare în serviciu în temeiul articolului 14 din anexa VIII la statut. Într-adevăr, trebuie amintit că un reclamant trebuie să dovedească un interes născut și actual în anularea actului atacat și că, dacă interesul de care se prevalează privește o situație juridică viitoare, reclamantul trebuie să probeze caracterul cert al acestei situații preconizate. Or, trebuie să se constate că reîncadrarea reclamantului în serviciul Comisiei nu este decât un eveniment eventual, a cărui realizare nu este decât incertă la ora actuală. Astfel, este vorba despre un interes pur ipotetic și, prin urmare, insuficient pentru a se constata că situația juridică a reclamantului ar fi afectată de lipsa anulării REC contestat (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 21 ianuarie 1987, Strogili/Curtea de Conturi, 204/85, Rec., p. 389, punctul 11).
- 34 În al doilea rând, în ce privește faptul că pensionarea reclamantului a fost obligatorie și a avut loc ulterior introducerii prezentei acțiuni, trebuie arătat, mai întâi, că Tribunalul a avut deja ocazia de a decide că un funcționar al cărui raport de muncă a încetat ca urmare a unei concedieri din motive de incompetență profesională sau a unei eliberări din funcție devenite definitive ca urmare a unei acțiuni în justiție nu are interesul de a solicita anularea raportului său de evaluare

(Ordonanța N/Comisia, citată anterior, punctul 27, și Hotărârea Tribunalului din 21 februarie 2006, V/Comisia, T-200/03 și T-313/03, [RecFP, p. I-A-2-00015 și II-A-2-00057], punctul 184). Astfel, reiese din jurisprudență că este lipsit de pertinență caracterul voluntar sau involuntar al încetării raportului de muncă pentru aprecierea existenței interesului de a acționa. Mai apoi, în ce privește momentul pensionării în raport cu data introducerii acțiunii, trebuie amintit că rezultă din jurisprudența menționată la punctul 27 de mai sus că faptul că dispariția interesului de a acționa a intervenit ulterior introducerii acțiunii nu poate împiedica Tribunalul să constate lipsa necesității de a se pronunța cu privire la acțiune (Hotărârea [Tribunalului din 13 decembrie 1990,] Moritz/Comisia, [T-20/89, Rec., p. II-769], punctul 16, Hotărârea Tribunalului Dionyssopoulou/Consiliul, citată anterior, punctul 18, și Hotărârea Tribunalului Rounis/Comisia, citată anterior, punctul 21).

35 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se constate că modificarea REC contestat, urmărită de reclamant, nu ar produce, în principiu, nicio consecință pentru cariera acestuia, care a luat sfârșit începând cu 28 februarie 2005. Prin urmare, revine reclamantului să stabilească existența unei împrejurări speciale care justifică menținerea unui interes personal și actual de a continua acțiunea în anulare (Ordonanța N/Comisia, citată anterior, punctele 26 și 27).

36 Trebuie arătat că reclamantul, întrucât contestă caracterul definitiv al încetării raporturilor de muncă, nu invocă nicio împrejurare specială în sensul Ordonanței N/Comisia, citată anterior. În schimb, reclamantul arată că interesul său de a solicita anularea REC contestat ar trebui recunoscut cu scopul de a garanta respectarea dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă.

37 În această privință, este suficient să se arate că dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă nu presupune decât dreptul reclamantului de a ataca în justiție actele instituțiilor comunitare care îi cauzează un prejudiciu, întrucât îi afectează interesele (a se vedea în acest sens Ordonanța Curții din 1 octombrie 2004, Pérez Escobar/Comisia, C-379/03 P, [...] punctele 41 și 42, și Ordonanța Tribunalului din 2 iunie 2003, Forum 187/Comisia, T-276/02, Rec., p. II-2075, punctul 50). Or, în speță, trebuie să se constate că, la ora actuală, în ce privește pensionarea reclamantului, nici decizia [în litigiu], nici REC contestat nu îi cauzează un prejudiciu, atât timp cât reclamantul nu este reîncadrat în serviciu. În consecință, fără a fi necesar să se pronunțe în acest stadiu cu privire la relevanța argumentului reclamantului dacă ar fi formulat în susținerea unei eventuale acțiuni, în ipoteza în care reclamantul ar fi reîncadrat în serviciu, trebuie să se considere că dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă nu îi poate conferi un drept de a solicita Tribunalului să se pronunțe cu privire la prezenta cerere de anulare.

38 Reiese din toate considerațiile anterioare că reclamantul nu a făcut dovada unui interes născut și actual de a acționa. Prin urmare, lipsește necesitatea de a se pronunța cu privire la concluziile în anularea REC în cauză.

39 În ce privește concluziile prin care se urmărește ca Tribunalul să declare nelegale dispozițiile generale de aplicare și ghidul privind perioada tranzitorie sau dispozițiile în vigoare în prezent, trebuie observat că, astfel cum arată însuși reclamantul, acestea constituie excepții de nelegalitate formulate în cadrul cererii de anulare. În consecință, nu este necesar ca Tribunalul să se pronunțe în această privință.”

Hotărârea Tribunalului cu privire la cererea de despăgubiri

- 19 Tribunalul a respins cererea de despăgubiri ca inadmisibilă din următoarele motive, menționate la punctele 42-45 din hotărârea atacată:

„42 Trebuie amintit că, potrivit articolului 21 din Statutul Curții [de Justiție], aplicabil procedurii în fața Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut, și potrivit articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, orice cerere trebuie să indice obiectul litigiului și o expunere sumară a motivelor de drept invocate. Pentru îndeplinirea acestor cerințe, o cerere prin care se urmărește repararea pretinselor prejudicii produse de o instituție comunitară trebuie să cuprindă elementele care permit identificarea comportamentului pe care reclamantul îl reproșează instituției, motivele pentru care reclamantul consideră că există o legătură de cauzalitate între comportament și prejudiciul pe care pretinde că l-a suferit, precum și caracterul și întinderea acestui prejudiciu. În schimb, o cerere prin care se urmărește obținerea unei despăgubiri oarecare nu are precizia necesară și, prin urmare, trebuie considerată inadmisibilă (Hotărârea Curții din 2 decembrie 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt/Consiliul, 5/71, Rec., p. 975, punctul 9, Ordonanța Tribunalului din 1 iulie 1994, Osório/Comisia, T-505/93, RecFP, p. I-A-179 și II-581, punctul 33, și Ordonanța Tribunalului [din 15 februarie 1995,] Moat/Comisia [T-112/94, RecFP, p. I-A-37 și II-135], punctul 32).

- 43 În speță, reclamantul s-a limitat la a solicita daune interese pentru repararea prejudiciului adus carierei, sănătății și stării sale de bine, fără a evalua cuantumul acestora și fără a indica elementele care permit determinarea întinderii acestora cu suficientă precizie. Într-adevăr, în această privință, cererea reclamantului nu

cuprinde alte precizări decât faptul că «[e]roarea vădită de apreciere și abuzul de putere săvârșite de validator [ar] fi adus o atingere gravă perspectivelor de carieră ale reclamantului» și că «[a]ceastă situație [ar fi] dăunat moralului și sănătății acestuia, prejudiciu care s-ar adăuga celui produs perspectivelor sale de carieră».

- 44 Deși Tribunalul a recunoscut deja că, în anumite împrejurări, nu este indispensabil să se precizeze în cererea formulată întinderea exactă a prejudiciului și să se evalueze cuantumul despăgubirilor solicitate (Hotărârea Tribunalului din 10 iulie 1990, *Automec/Comisia*, T-64/89, Rec., p. II-367, punctele 75-77, și Hotărârea Tribunalului din 20 septembrie 1990, *Hanning/Parlamentul European*, T-37/89, Rec., p. II-463, punctul 82), trebuie arătat, în speță, că reclamantul nu a stabilit și nici măcar nu a invocat existența unor astfel de împrejurări (a se vedea în acest sens Ordonanța *Osório/Comisia*, citată anterior, punctul 35, și Ordonanța *Moat/Comisia*, citată anterior, punctul 37).
- 45 În plus, în ce privește prejudiciul moral, trebuie subliniat că, în afară de lipsa totală de evaluare a acestui prejudiciu, reclamantul nu a dat posibilitatea Tribunalului să aprecieze întinderea și caracterul acestuia. Or, indiferent dacă repararea prejudiciului moral este solicitată cu titlu simbolic sau în scopul obținerii unei adevărate despăgubiri, îi revine reclamantului obligația de a preciza natura prejudiciului moral susținut, în raport cu comportamentul reproșat Comisiei, și apoi de a evalua acest prejudiciu în ansamblul său, chiar aproximativ (Ordonanța *Moat/Comisia*, citată anterior, punctul 38, și Hotărârea Tribunalului din 29 ianuarie 1998, *Affatato/Comisia*, T-157/96, RecFP, p. I-A-41 și II-97, punctul 38).”

Hotărârea Tribunalului în ce privește cererea de măsuri de organizare a procedurii formulate de reclamant

- 20 Tribunalul a considerat că respectiva cerere a reclamantului prin care acesta urmărea prezentarea de către Comisie a mai multor înscrisuri, respectiv a procesului-verbal al ședințelor comitetului paritar de evaluare, a celor mai favorabile două REC și a celor mai defavorabile două REC privind funcționarii din unitatea sa în perioada 1 iulie 2001-31 decembrie 2002, precum și a documentului care cuprinde normele cantitative oficiale ale unităților de traducere pentru perioada respectivă nu ar prezenta niciun interes pentru soluționarea litigiului și, prin urmare, ar trebui respinsă.

Concluziile părților în fața Curții

- 21 Recurentul solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate și pronunțarea cu privire la acțiunea introdusă de acesta;

- constatarea existenței unui interes propriu al recurentului cu privire la REC întocmit în privința sa, independent de interesul administrației în această privință;

- constatarea caracterului reversibil prin definiție al invalidității, care este tratată ca atare de serviciul medical al Comisiei;

- să acorde recurentului dreptul la protecție jurisdicțională cu privire la REC întocmit în privința sa;

- să admită cu titlu accesoriu cererea de despăgubiri formulată de recurent și să îi dispună plata către acesta a 1,5 milioane de euro și

- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

²² Comisia solicită respingerea recursului și obligarea recurentului la plata în întregime a cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

²³ În susținerea recursului formulat, recurentul invocă patru motive. Primele trei susțin prezentul recurs îndreptat împotriva hotărârii Tribunalului în partea care privește

acțiunea în anulare, iar al patrulea susține recursul îndreptat împotriva hotărârii Tribunalului în partea care privește cererea de despăgubiri.

Cu privire la motivele referitoare la hotărârea Tribunalului în partea care privește acțiunea în anulare a deciziei în litigiu

Argumentele părților

²⁴ Recurentul susține că hotărârea atacată este afectată de erori de drept întrucât Tribunalul a considerat, în primul rând, că REC nu prezintă interes pentru funcționarul evaluat decât dacă acesta își continuă cariera, în al doilea rând, că pensionarea pentru invaliditate permanentă echivalează cu o încetare definitivă a raporturilor de muncă și, în al treilea rând, că dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă în caz de boală profesională nu conferă un drept la acțiune împotriva deciziei în litigiu.

²⁵ În primul rând, recurentul arată că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când nu a ținut seama de funcția exactă a REC.

- 26 Recurentul precizează că jurisprudența pe care s-a întemeiat Tribunalul la punctul 28 din hotărârea atacată nu mai este pertinentă, în măsura în care se raportează la fostul sistem de evaluare, în vigoare anterior anului 2003, în temeiul căruia raportul de evaluare nu avea decât un rol accesoriu pentru promovare. Or, sistemul actual de evaluare ar presupune o legătură aritmetică între acest raport și promovare sau concediere și o marjă de manevră mult mai mare în ce privește accelerarea sau încetinirea progresului carierei. Potrivit recurentului, în cadrul acestui nou sistem, nu este corect să se califice drept „intern” un document care are implicații obiective semnificative. În plus, rolul funcționarului în procesul de evaluare nu ar putea ocupa un nivel secundar în raport cu cel al administrației.
- 27 În al doilea rând, recurentul arată că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a interpretat eronat consecințele invalidității. Într-adevăr, Tribunalul ar fi interpretat invaliditatea ca pe o stare definitivă. Or, ar reieși cu claritate din articolul 14 din anexa VIII la statut că invaliditatea este o stare reversibilă, ceea ce ar reflecta, de altfel, practica potrivit căreia, în mod normal, cazurile de invaliditate sunt reexamineate de serviciul medical al Comisiei din doi în doi ani.
- 28 În plus, recurentul subliniază că, deși decizia de pensionare pentru invaliditate luată în raport cu acesta la 15 februarie 2005 a fost adoptată pentru doi ani, reînnoirea acesteia efectuată în cursul anului 2007 de serviciul medical al Comisiei a fost limitată la un an, ceea ce ar demonstra că reîncadrarea sa în serviciu nu este numai ipotetică, astfel încât interesul său în legătură cu anularea deciziei în litigiu ar fi născut și actual.
- 29 În al treilea rând, recurentul susține că Tribunalul nu a luat în considerare consecințele principiului general al protecției jurisdicționale efective.

- 30 Recurentul precizează că, în speță, medicii nu au exclus ipoteza potrivit căreia invaliditatea de care suferă acesta ar fi de origine profesională. Totuși, comisia pentru invaliditate ar fi preferat să aștepte opinia instanțelor competente, respectiv, potrivit recurentului, opinia Tribunalului, înainte de a se pronunța cu privire la acest aspect. Faptul că Tribunalul nu s-a pronunțat cu privire la fondul cauzei ar însemna că situația este blocată, atât din punctul de vedere al recurentului, cât și din cel al serviciului medical al Comisiei, precum și din cel al comisiei pentru invaliditate.
- 31 Or, decizia cu privire la problema dacă invaliditatea este de origine profesională ar determina modalitățile în care recurentul ar putea fi reîncadrat în postul său sau, în caz contrar, nivelul prestației sale de invaliditate. În aceste condiții, recurentul arată că nu se poate susține că interesul său de a acționa este doar ipotetic și că ar fi trebuit ca Tribunalul să se pronunțe cu privire la această chestiune numai în caz de reîncadrare.
- 32 Recurentul arată că, întrucât dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă constituie un drept fundamental, dispozițiile legale și elementele juridice în cauză nu pot fi interpretate și aplicate restrictiv.
- 33 În ce privește primul motiv, Comisia contestă argumentul recurentului potrivit căruia raționamentul Tribunalului de la punctul 28 din hotărârea atacată ar fi lipsit de relevanță, deoarece se referă mai degrabă la sistemul de evaluare care se aplica anterior anului 2003, decât la sistemul în vigoare în prezent.
- 34 Comisia arată, cu titlu introductiv, că REC în cauză privește o perioadă anterioară anului 2003, respectiv perioada 1 iulie 2001-31 decembrie 2002. În consecință, aceasta prezumă că recurentul are în vedere mai degrabă sistemul de evaluare introdus începând din luna iulie 2001.

35 Comisia arată că a existat întotdeauna o conexitate între evaluarea funcționarilor și promovarea acestora. Aceasta ar fi situația și în prezent, deoarece dispozițiile pertinente ale noului Statut al funcționarilor adoptat în cursul anului 2004 continuă să figureze într-un capitol intitulat „Evaluarea, avansarea în treaptă și promovarea”. Potrivit Comisiei, raportul de evaluare nu ar avea utilitate în lipsa unei legături între evaluarea și promovarea funcționarilor. Aceasta consideră că recurentul nu a formulat niciun argument serios, nu a invocat vreo modificare pretins importantă a dispozițiilor, nici nu a citat vreo nouă orientare a jurisprudenței în susținerea poziției sale.

36 În ce privește al doilea motiv, privitor la consecințele deciziei de pensionare pentru invaliditate, Comisia arată că recurentul se limitează la a invoca articolul 14 din anexa VIII la statut, fără a face vreo mențiune privind articolele 53 și 78 din acesta. Or, astfel cum ar reieși din hotărârea atacată, articolul 14 menționat nu poate fi interpretat în mod izolat. Într-adevăr, statutul ar opera o distincție netă între, pe de o parte, invaliditatea temporară (articolul 59) și, pe de altă parte, invaliditatea permanentă (articolul 53). În timp ce invaliditatea temporară dă dreptul la un concediu de boală, invaliditatea permanentă conduce la pensionarea funcționarului vizat.

37 Comisia consideră că faptul că serviciul medical și-a reînnoit decizia în ce privește invaliditatea recurentului pentru o perioadă de un an, și nu de doi ani, este lipsit de relevanță din perspectiva aprecierii importanței invalidității. Într-adevăr, intervalul dintre examenele medicale nu poate fi reținut drept criteriu de apreciere a caracterului temporar sau permanent al invalidității unui funcționar. Întrucât cazurile de invaliditate sunt reglementate de articolul 78 din statut, aceasta trebuie considerată permanentă. Pe de altă parte, fără a aduce atingere articolului 14 din anexa VIII la statut, invaliditatea ar trebuie considerată permanentă atât timp cât există.

38 În ce privește al treilea motiv referitor la nerespectarea dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, Comisia arată că acesta este întemeiat pe o premisă eronată. Într-adevăr, spre deosebire de cele pretinse de recurent, nu ar fi de competența Tribunalului să se pronunțe cu privire la originea invalidității care a fost constatată cu privire la acesta. Comisia susține că este vorba despre o chestiune medicală, care este de competența unui organism medical, respectiv a medicului AIPN sau a comisiei medicale, conform articolelor 19 și următoarele din dispozițiile de aplicare a articolului 73 din statut. Ar rezulta că, întrucât comisia pentru invaliditate și-a suspendat decizia cu privire la originea acestei invalidități în așteptarea avizului „instanțelor competente”, această comisie s-ar referi la avizul organismelor medicale, și nu la hotărârea atacată.

39 Comisia adaugă că recurentul a avut întotdeauna posibilitatea de a declanșa o procedură în temeiul articolului 73 din statut în scopul de a determina dacă respectiva invaliditate este de origine profesională. În consecință, acesta nu ar fi privat de nicio protecție jurisdicțională în această privință.

40 În plus, Comisia susține că Tribunalul nu l-a privat nici pe recurent de o protecție jurisdicțională în ce privește REC în cauză, în măsura în care Tribunalul nu exclude complet posibilitatea ca recurentul să aibă interesul de a contesta ulterior REC, în cazul în care recurentul ar fi reîncadrat în serviciu.

Aprecierea Curții

41 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că, la fel ca toate instituțiile comunitare, Comisia are o obligație specială de transparență cu privire la evaluarea, avansarea și promovarea

agenților săi, respectarea acestei obligații fiind asigurată prin procedura oficială stabilită la articolele 43 și 46 din statut.

- 42 Pe acest temei, REC este un document esențial în evaluarea persoanelor angajate de instituții, întrucât permite stabilirea unei evaluări a competenței, a eficienței și a conduitei în serviciu ale unui funcționar, astfel cum se precizează la articolul 43 din statut. Redactarea acestui raport are loc cel puțin la doi ani, în condițiile stabilite de fiecare instituție, conform articolului 110 din statut.
- 43 În plus, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 49 din concluzii, REC constituie o judecată de valoare realizată de superiorii ierarhici ai funcționarului evaluat cu privire la modul în care acesta și-a îndeplinit sarcinile care i-au fost încredințate și cu privire la comportamentul acestuia în serviciu în perioada vizată.
- 44 Astfel, în primul rând, trebuie arătat că, independent de utilitatea sa viitoare, REC constituie o dovadă scrisă și oficială a calității muncii realizate de funcționar. O astfel de evaluare nu este o simplă descriere a sarcinilor efectuate în perioada vizată, ci presupune și o apreciere a calităților umane pe care persoana evaluată le-a dovedit în exercitarea activității sale profesionale.
- 45 În consecință, fiecare funcționar dispune de dreptul ca munca sa să facă obiectul unei evaluări realizate în mod corect și echitabil. Prin urmare, în conformitate cu dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă, unui funcționar trebuie să i se poată recunoaște în orice ipoteză dreptul de a contesta un REC întocmit în privința sa, atât în ce privește conținutul acestuia, cât și în ce privește respectarea dispozițiilor stabilite prin statut.

- 46 În al doilea rând, deși este adevărat că un funcționar a cărui incapacitate permanentă totală este recunoscută de comisia pentru invaliditate este pensionat din oficiu în temeiul articolelor 53 și 78 din statut, situația unui astfel de funcționar se distinge de cea a unui funcționar care a împlinit vârsta de pensionare, care a demisionat sau care a fost concediat, deoarece aici este vorba despre o situație reversibilă.
- 47 Astfel, funcționarul care suferă de o astfel de invaliditate își poate relua, la un moment dat, funcția în cadrul unei instituții comunitare, având în vedere articolul 16 din anexa VIII la statut. În această privință, dispozițiile generale cuprinse în articolul 53 din statut trebuie coroborate cu dispozițiile speciale de la articolele 13-15 din anexa VIII la statut. Activitatea funcționarului declarat în stare de invaliditate nu este decât suspendată, evoluția sa în cadrul instituțiilor fiind condiționată de existența în continuare a împrejurărilor care au justificat această invaliditate, care poate fi controlată la intervale regulate.
- 48 În speță, nu s-a considerat că toate condițiile necesare pentru a se justifica pensionarea din oficiu a recurentului pentru invaliditate permanentă totală, conform articolului 13 din anexa VIII la statut, au fost întrunite în mod definitiv. Aceasta se coroborează cu faptul că, la 31 ianuarie 2007, serviciul medical al Comisiei, care se ocupă de analiza stării de invaliditate a recurentului, nu a reînnoit declarația de invaliditate privitoare la acesta decât pentru un an suplimentar, și nu pentru doi ani, astfel cum se întâmplase în cazul deciziei inițiale a comisiei pentru invaliditate din 1 februarie 2005. Aceasta demonstrează că posibilitatea de reîncadrare a recurentului nu este pur ipotetică, ci reală.
- 49 Or, întrucât un funcționar, a cărui invaliditate permanentă considerată totală este recunoscută, poate fi reîncadrat în instituții, acesta dispune de un drept echivalent celui al unui funcționar activ de a solicita stabilirea REC întocmit în privința sa în mod echitabil, obiectiv și în conformitate cu normele unei evaluări normale.

- 50 În ipoteza unei reîncadrări, REC ar avea o utilitate pentru evoluția funcționarului în cadrul serviciului sau al instituțiilor comunitare. Acesta ar constitui o probă concretă și oficială a competenței și a experienței sale în cadrul instituției, de care acesta se poate prevala. De asemenea, REC ar permite autorităților ierarhice să compare meritele candidaților pentru o anumită promovare sau mutare.
- 51 În consecință, trebuie să se considere că, în aplicarea articolelor 53 și 78 din statut, un funcționar în stare de invaliditate permanentă totală păstrează interesul de a contesta un REC.
- 52 Întrucât nu se poate deduce din declarația de invaliditate permanentă a domnului Gordon că acesta nu va putea fi reîncadrat în viitor în instituțiile comunitare, nu se poate exclude că acesta se va putea prevala de REC în cauză, ulterior unei eventuale reîncadrări în aceste instituții.
- 53 Având în vedere toate aceste considerații, primele două motive trebuie considerate întemeiate. Prin urmare, hotărârea atacată trebuie anulată în măsura în care constată lipsa necesității de a se pronunța cu privire la cererea de anulare a deciziei în litigiu, fără să se mai impună analiza celui de al treilea motiv, care nu poate conduce la o anulare mai extinsă.

Cu privire la motivul referitor la hotărârea Tribunalului în partea care privește cererea de despăgubiri

Argumentele părților

- 54 Recurentul susține că Tribunalul a decis în mod eronat că cererea sa de despăgubiri ar fi inadmisibilă pentru motivul că nu au fost precizate natura și întinderea prejudiciului. Într-adevăr, Tribunalul arată că, potrivit jurisprudenței Tribunalului citate chiar în hotărârea atacată, în împrejurări speciale, nu este necesar să se precizeze în cererea formulată întinderea exactă a prejudiciului și să se evalueze cuantumul despăgubirii solicitate.
- 55 Recurentul arată, de asemenea, că nu a așteptat și nu a solicitat pronunțarea unei hotărâri cu privire la prejudiciu în lipsa unei hotărâri cu privire la acțiunea în anulare. În memoriul său în replică în fața Tribunalului, recurentul și-a rezervat expres dreptul de a declanșa orice procedură în vederea obținerii reparării prejudiciului suferit în vederea hotărârii care urma să fie pronunțată de Tribunal.
- 56 Recurentul consideră că, date fiind împrejurările speciale și complexitatea situației sale, o hotărâre cu privire la prejudiciu ar trebui să intervină numai după ce Curtea se va fi pronunțat cu privire la acțiunea în anulare.
- 57 Totuși, recurentul arată că, în cazul în care Curtea constată că acesta a fost victima unei evaluări inechitabile, precum și a unei injustiții grave și că, prin urmare, cariera sa a suferit un prejudiciu ireparabil, o despăgubire în valoare de 1,5 milioane de euro nu ar fi exorbitantă.

58 În ce privește Comisia, aceasta susține că posibilitatea de a fi dispensat de obligația de a preciza, în cererea formulată, întinderea exactă a prejudiciului suferit constituie o excepție. Ar rezulta de la punctul 44 din hotărârea atacată că Tribunalul a considerat că situația recurentului nu aparține sferei acestei excepții. Potrivit Comisiei, recurentul nu a demonstrat Tribunalului că situația sa prezenta vreun element care să îi permită neaplicarea regulii generale. În plus, în recursul formulat, recurentul nu ar fi arătat prin ce s-ar fi înșelat Tribunalul în aplicarea acestei reguli generale. Comisia concluzionează că, prin urmare, argumentul său invocă o nouă excepție de inadmisibilitate ca urmare a lipsei de argumentare care precizează poziția recurentului.

59 Comisia contestă, în plus, argumentul recurentului potrivit căruia Tribunalul nu ar fi trebuit să se pronunțe cu privire la chestiunea prejudiciului pentru motivul că recurentul și-ar fi precizat intenția de a declanșa ulterior o procedură separată în vederea obținerii despăgubirii pentru prejudiciul pretins suferit. Într-adevăr, această pretenție nu ar fi susținută de dosarul procedurii în primă instanță.

Aprecierea Curții

60 Trebuie constatat că Tribunalul a respins cererea de despăgubiri ca inadmisibilă, deoarece, pe de o parte, recurentul s-a limitat la a solicita daune interese în repararea prejudiciului adus carierei, sănătății și stării sale de bine, fără a evalua cuantumul acestuia și fără a indica suficient de precis elementele care permit determinarea întinderii acestuia și, pe de altă parte, că, în ce privește prejudiciul moral, în afară de lipsa totală de evaluare a acestui prejudiciu, recurentul nu a dat posibilitatea Tribunalului să aprecieze întinderea și caracterul acestuia.

- 61 În această privință, este suficient să se arate că problema justificării suficiente de către recurent a cuantumului despăgubirii solicitate necesită o apreciere a faptelor care nu este de competența Curții, care privește numai controlul respectării normelor de drept prin hotărârea atacată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 1996, Buralux și alții/Consiliul, C-209/94 P, Rec., p. I-615, punctul 21).
- 62 În plus, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 78 din concluzii, solicitarea unei sume de 1,5 milioane de euro cu titlu de despăgubiri pentru cazul în care Curtea ar analiza litigiul pe fond constituie o cerere nouă, în sensul articolului 113 din Regulamentul de procedură al Curții, care trebuie declarată inadmisibilă.
- 63 Prin urmare, recursul trebuie respins ca inadmisibil, în măsura în care contestă respingerea de către Tribunal a cererii sale de despăgubiri prin hotărârea atacată.

Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

- 64 Conform articolului 61 primul paragraf a doua teză din Statutul Curții de Justiție, atunci când Curtea anulează hotărârea Tribunalului, aceasta poate să pronunțe hotărârea definitivă privind litigiul, în cazul în care acesta se află în stare de judecată. Această situație se regăsește în speță în ce privește acțiunea în anulare.

Argumentele părților

- 65 Recurentul solicită, în primul rând, anularea deciziei în litigiu prin care se respinge reclamația sa introdusă împotriva deciziei din 28 aprilie 2003 de confirmare a REC întocmit în privința sa pentru perioada 1 iulie 2001-31 decembrie 2002.
- 66 Recurentul invocă trei motive în susținerea acestei acțiuni, dintre care primul este întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură și a dreptului la apărare.
- 67 În această privință, recurentul arată că au fost săvârșite mai multe nereguli în cadrul procedurii de recurs intern împotriva REC în cauză. Acesta susține, în special, că a doua etapă din această procedură, care constă într-un control al condițiilor de formă și de fond ale acestui REC de către comitetul paritar de evaluare, nu s-a desfășurat în conformitate cu dispozițiile legale.
- 68 Astfel, analiza realizată de acest comitet ar fi fost limitată la aspectul procedural, fără a privi fondul. Într-adevăr, întrucât discuția oficială cu validatorul REC nu a avut loc, comitetul respectiv ar fi recomandat organizarea acestei discuții. Or, ulterior organizării respectivei discuții, dosarul recurentului nu ar fi fost restituit acestui comitet în scopul ca acesta să se poată pronunța cu privire la chestiunea dacă REC fusese redactat în mod echitabil, obiectiv și în conformitate cu normele de evaluare normale, astfel cum dispune articolul 8 alineatul (5) din dispozițiile generale de aplicare.

- 69 Potrivit recurentului, această lacună constituie o neregulă gravă care afectează procedura de recurs intern. Într-adevăr, comitetul paritar de evaluare, ca urmare a compunerii sale, ar fi singurul organ de recurs în cadrul căruia membri ai personalului care îndeplinesc aceleași funcții precum recurentul ar fi putut analiza evaluarea acestuia. În plus, avizul acestui comitet ar avea o valoare mare, dat fiind că evaluatorul de apel este obligat să își motiveze decizia în cazul în care refuză să urmeze avizul menționat.
- 70 Comisia susține că recurentul nu își poate întemeia argumentul pe faptul că respectivul comitet paritar de evaluare s-a limitat să constate că discuția oficială cu validatorul REC nu a avut loc, deoarece tocmai validatorul a omis să informeze comitetul în legătură cu organizarea acestei discuții la 25 martie 2003.

Aprecierea Curții

- 71 Din dosar reiese că respectivul comitet paritar de evaluare nu s-a pronunțat cu privire la cuprinsul REC în cauză, deși are obligația de a face acest lucru atunci când este sesizat cu o contestație, precum în speță. Într-adevăr, acest comitet a constatat numai, în avizul transmis evaluatorului de apel la 11 aprilie 2003, că discuția oficială cu validatorul nu avusese loc, în contradicție cu articolul 7 din dispozițiile generale de aplicare.
- 72 În consecință, prin decizia evaluatorului de apel din 28 aprilie 2003, acesta nu se putea pronunța cu privire la acțiunea internă a recurentului, în condițiile în care comitetul paritar de evaluare nu își dăduse avizul cu privire la cuprinsul REC în cauză, astfel încât acesta nu era definitiv.

- 73 Astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 96 din concluzii, pronunțându-se astfel în decizia din 28 aprilie 2003, evaluatorul de apel a tratat dreptul la recurs al recurentului în fața comitetului paritar de evaluare drept o etapă pur formală. Or, în cazul în care acest comitet a fost sesizat cu o contestație, analiza cuprinsului REC vizat constituie o normă fundamentală de procedură deoarece, pe de o parte, comitetul respectiv este singura entitate care intervine în procedura de evaluare și care cuprinde reprezentanți ai personalului și, pe de altă parte, avizele pe care le emite trebuie luate în considerare de evaluatorul de apel.
- 74 În consecință, reiese că faptul că respectivul comitet paritar de evaluare nu s-a pronunțat cu privire la cuprinsul REC în cauză conform articolului 8 din dispozițiile generale de aplicare constituie o încălcare gravă a procedurii de redactare a unui REC, care aduce atingere drepturilor recurentului.
- 75 Astfel, fără a fi necesar să se statueze cu privire la celelalte motive invocate în susținerea acțiunii în anulare, decizia în litigiu trebuie anulată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 76 Potrivit articolului 122 din Regulamentul de procedură, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

77 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din regulamentul menționat, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât domnul Gordon a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, iar Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 7 februarie 2007, Gordon/Comisia (T-175/04), în măsura în care Tribunalul constată lipsa necesității de a se pronunța cu privire la acțiunea în anulare formulată de domnul Gordon.**

- 2) **Respinge recursul ca inadmisibil în măsura în care recurentul contestă respingerea acțiunii în despăgubiri în Hotărârea Tribunalului.**

- 3) **Anulează decizia Comisiei Comunităților Europene din 11 decembrie 2003 prin care se respinge reclamația domnului Gordon împotriva deciziei din 28 aprilie 2003 prin care se confirmă raportul asupra evoluției carierei întocmit în privința sa pentru perioada 1 iulie 2001-31 decembrie 2002.**

- 4) Obligă Comisia Comunităților Europene la suportarea cheltuielilor efectuate de domnul Gordon în fața Curții de Justiție a Comunităților Europene și în fața Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene.**

Semnături